

Ч. Р.

Детето на снѣговетѣ

Далечъ-далечъ на северъ бѣше зима. Може да се каже сжщо, че тамъ бѣше нощъ. На онѣзи мѣста това е едно и сжщо. Тамъ зиме никога не е свѣтло. Накждето и да погледнешъ, земята е равна, бѣла и гладка като маса. Само тукъ-таме вѣтърътъ навѣва високи купища снѣгъ, който затвърдява и се вледенява. Презъ деня, въ който се започва нашиятъ разказъ, нѣмаше вѣтъръ. Небето бѣ тъмно, куршумено, и по него блестѣха ясни звезди, които като че ли треперѣха отъ силния студъ.

И изведнѣжъ свѣтлината имъ потъмнѣ, и нѣжна бледо-зелена свѣтлина пламна на небето, порастна като огромно знаме и обхвана половината небе. Изглеждаше като че ли нѣкой размахва това голѣмо знаме, изтъкано отъ зелена свѣтлина: така то се развѣваше по небето, като ставаше ту синьо, ту лилаво, ту златно, ту червено. Следъ минута — грамадното знаме се разкъса на хиляди копия, които стърчеха съ върховетѣ си нагоре и лудо подскачаха по тъмното небе. Като подскачаха нѣколко минути и като промѣняха баграта си,